

De hoogleraar

Dijkgraaf & Fresco

Folia nr. 22 25-2-'11

Stufi en plufi

Meestal gaan deze stukjes over frivole zaken als plantenbakken, die slechts zijdelings raken aan het universitaire bestaan. Zo moet het ook, want de achterpagina heeft tot doel de lezer, die dan al de hele *Folia* heeft gespeld, te verpozen. Maar af en toe moet hier wat ernstigs aan de orde komen, al is het maar vanuit het perspectief van het domme-blondje-op-de-bank-met-poes. Dit keer maar gelijk het hete hangijzer, de bezuinigingen op de studiefinanciering (stufi) en de universiteiten en hogescholen. Als ik dat aan buitenlanders probeer uit te leggen, is de verbazing altijd groot. Dan beland ik steevast in een debat over hoe het beter kan.

Uitgangspunt: afgestudeerden hebben gemiddeld een hoger salaris – gemeten over hun hele werkzame leven – en een langere levensverwachting, dan mensen die niet hebben gestudeerd. Een eigen bijdrage is dus logisch, mits op een manier dat iedereen evenveel kans houdt

om naar de universiteit te gaan. Basis: iedere student heeft recht op een redelijke studielening (waarvan je goed kan leven, zij het wellicht zonder modieuze elektronica). De hoogte en de duur van de lening en de hoogte van de rente zijn een functie van prestatie. Dus wie hoge cijfers haalt en snel studeert hoeft weinig terug te betalen – uiteraard met de nodige coulance voor bestuursfuncties, dubbele studies en een ruime terugbetalingstermijn vanaf de eerste baan. Iedere instelling krijgt de vrijheid dit naar goeddunken te beheren en selectiecriteria toe te passen, waardoor differentiatie ontstaat. Onderwijsinstellingen worden dus ook niet per aantal afgestudeerden betaald, maar op basis van vooraf zelf vastgestelde kwaliteits- en kwantiteitscriteria. Dit is het plufi-systeem: pluriforme financiering van universiteiten en studenten. Of ben ik nu toch het dommerdje dat er niets van begrepen heeft? ■■■ Louise O. Fresco